het V.D.H.-tje

VAN DER HEEM

Nr 925

19 mei 1967

WEKELIJKS VERSCHIJNEND PERSONEELSORGAAN VAN VAN DER HEEM N.V. DEN HAAG EN SNEEK

REDDERS IN/UIT DE NOOD

Reddingswedstrijd op Overvoorde bracht onze ploeg een welverdiende overwinning.

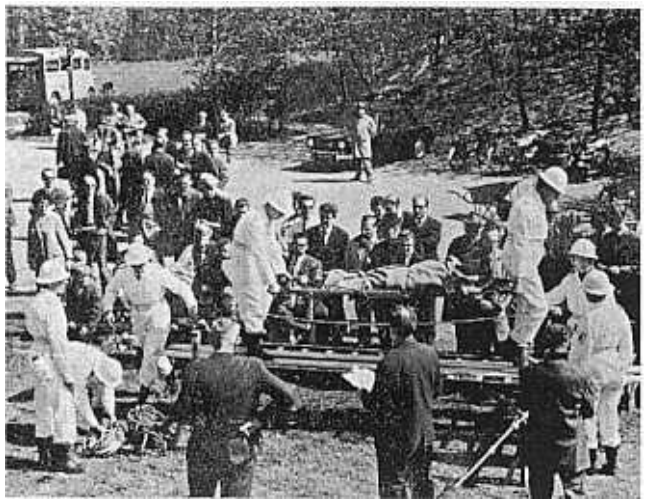

Zaterdag 29 april mocht de ruïne van Overvoorde zich behalve in een weldadige zonneschijn ook in de warme belangstelling koesteren van 13 reddingsploegen van even zoveel Haagse bedrijven, ministeries en instellingen.

Om 9.00 uur precies meldde de commandant van de reddingsploeg van de PTI zich model bij de jury. Hij kreeg als opdracht zijn materiaal te kiezen, dit vervolgens over een sloot naar het rampgebied te transporteren en daar aangekomen een slachtoffer van de luifel van de „bioscoop" te transporteren naar veiliger oorden. Om het geheel niet àl te zeer van een leien dakje te laten verlopen werd verondersteld, dat de luifel dermate van de ramp had geleden, dat het niet verantwoord was er een ladder tegen te plaatsen. Van de commandant werd verwacht dat hij met zijn ploeg, het slachtoffer en het materiaal weer terug zou zijn binnen 20 minuten. Gesteund door onder meer de belangstellende aanwezigheid van Ir. J. W. Baurdoux trok de ploeg ten aanval.

Met een tussenruimte van 20 à 25 minuten kwamen de deelnemende groepen voor het voetlicht. Steeds opnieuw werd de opdracht aan de commandant verstrekt en onder het kritische toezicht van de deskundige jury en de vaak deskundige kritiek van het aanwezige publiek („... dat moet ie niet doen, hij moet daar een paalsteek maken") tot een al dan niet goed einde gebracht.

Naarmate de klok het tijdstip van half twee naderde maakte een merkbare spanning zich meester van de leden van onze ploeg. Ir. Baurdoux, Ir. H. Borleffs en nog een handjevol belangstellende collega's mochten dan ter versterking van het moreel langs het lijntje staan: zij zouden het met z'n zevenen moeten klaren en als het even kon sneller en beter dan de voorgaande ploegen. De spanning was des te groter omdat kort tevoren de 3e ploeg van de Centrale Directie PTT een bijna volmaakte show ten beste had gegeven.

Om u niet langer in het ongewisse te laten: onder de voortreffelijke leiding van de heer J. B. Meijer heeft de ploeg het geklaard. Eensgezind, hoe kan het ook anders in een ploeg waar maar liefst 4 broers luisterend naar de naam Meijer in voorkomen, en in een vlot tempo werd het slachtoffer (en laat dat nou toevallig Pa Meijer zijn!) van de luifel via de sloot uit het rampgebied weggehaald.

Dat vlotte tempo was er uiteindelijk de oorzaak van dat wij met de eerste prijs gingen strijken. Want de halve minuut tijdwinst leverde precies het halve punt extra op dat onze ploeg als nummer 1 op de ranglijst bracht.

Wij menen namens u allen te spreken wanneer wij onze reddingsdienst met dit succes van harte gelukwensen.

Zonder iets aan hun deskundig en efficiënt optreden af te willen doen moet het ons toch van het hart dat het succes, zij het voor een zeer klein gedeelte, misschien te danken is aan het feit dat de ploeg als laatste optrad. Ongetwijfeld had de ploeg die als eerste het slachtoffer moest behandelen het moeilijker, omdat zij voor een totaal onbekende opgave stond. Iedere volgende ploeg immers had de mogelijkheid om van de zichtbare fouten van zijn voorganger(s) te leren.

Maar goed, al dan niet met behulp van deze kleine bijkomstigheid: zij hebben het gehaald, en hoe!

APARTHEID

Met deze bijdrage van de heer Ir. K. C. Bredius besluiten wij de serie artikelen over het onderwerp apartheid, die wij in de afgelopen maanden publiceerden.
Ongetwijfeld zou de heer Bredius ons nog veel meer kunnen vertellen over zijn ervaringen die hij tijdens zijn vakantie in Zuid-Afrika opdeed. Wij willen echter voorkomen dat de belangstelling die deze serie tot nu toe heeft, door een te lange voortzetting zou verdwijnen. De heer Bredius, die inmiddels weer naar Woomera is vertrokken, danken wij voor de bereidwilligheid waarmee hij heeft getracht het probleem „Zuid-Afrika" voor ons te verduidelijken.

WINKELAANZICHT
ANNO 1957

EVEN AFREKENEN!

„.... een bijzonder gelukkig uitgevallen bar, die zo weggehaald had kunnen zijn ergens uit het zonnige zuiden." Dit lazen wij in het VDH-tje van 11 mei 1957, toen de kantine-winkel werd geopend.
De nu tienjarige winkel ziet er wel iets anders uit dan in zijn prille jeugd.

Enige jaren geleden is er, voornamelijk uit praktisch oogpunt, het een en ander aan veranderd. Mevrouw M. M. van der Kley-Mondé, die ons dagelijks aan ons „natje en droogje" helpt, heeft ook nog onder de luifel gewerkt, zonder spoelbak aan haar rechterhand. Maar de luifel bleek een stofnest te zijn en het gemis van een spoelbak een handicap. Maar nu is ze in haar element en ze brengt haar koeken, dropjes, flesjes, chips en jaffa-drinks in een verbijsterend hoog tempo aan de Vanderheem-man. Het is een goed zaakje. Je hoeft er nooit lang te wachten. Wat er nou het meest verkocht wordt? „Rookartikelen en koeken", zegt mevrouw Van der Kley. „Ook de jaffa-drink wil er wel in bij de klanten. Geen gesjouw met lege flesjes is een belangrijk argument."

Op onze vraag hoe ze er achter komt wat een buitenlander wil hebben die nog geen woord Nederlands kent, zegt ze: „Ach, dat gaat eigenlijk allemaal vanzelf! Soms wel met handen en voeten, maar ik begrijp ze altijd."

Het gaat eigenlijk allemaal vanzelf: in 10 maal een half uur een omzet van ± *f* 1300,— à *f* 1400,— halen, in ± 260 uur zo'n 20.000 flesjes drank verkopen en tweemaal per dag een half uur vele tientallen collega's zo vlug mogelijk aan lekkernijen helpen.

De winkel heeft zijn luifel afgenomen, wij nemen ons petje af voor de manier waarop we in die winkel geholpen worden.

In de stedelijke gebieden van Zuid-Afrika is men druk bezig met krot-opruiming.
In plaats van deze krotten worden even buiten de steden Bantoe-townships, de zogenaamde lokasies, gebouwd. Dit zijn grote woonwijken met vrijstaande standaard vierkamerwoningen. De lokasies zijn ruim gebouwd en bevatten alles wat een gemeenschap nodig heeft. Vanuit de bus heb ik de in aanbouw zijnde lokasies bij Port Elizabeth gezien: een vele heuvels bedekkende woonwijk voor 20.000 gezinnen. Die van Johannesburg zijn nog veel groter.
Op een van mijn reizen ontmoette ik een ambtenaar van de afdeling Bantoezaken van de stad Pretoria, hij heeft er voor gezorgd dat ik werd rondgeleid in een lokasie van die stad.
De woningen worden verhuurd voor *f* 25,— per maand. Ze kunnen ook worden gekocht.
De eigenaar mag er dan desgewenst een paar kamers aanbouwen. Ik heb er diverse grotere huizen gezien, waarin het patroon van de standaardwoning nog te onderscheiden was. Bezoek aan een school was niet mogelijk omdat de Kerstvakantie (in Zuid-Afrika de grote vakantie) juist was begonnen. Wel zijn we nog even in de kafferbierkroeg geweest, dit is een soort hal met een automaat waaruit kafferbier in twee kroesmaten wordt geleverd. De grootste maat schat ik op anderhalve liter. Het geheel zag er nieuw en schoon uit. Het bier lijkt uiterlijk op chocolademelk en ruikt zuur. De voedingswaarde is hoog en het alcoholpercentage gering, zodat men al verzadigd is voordat men dronken kan worden. Vervolgens ben ik eens een kijkje gaan nemen in zo'n woning. Mijn gids legde eerst uit wat „die baas van overzee" kwam doen en toen mochten wij binnenkomen. Het huis bestond uit een woonkeuken met koelkast en kolenfornuis, drie slaapkamers, een tuintje met wat maïs en een perzikenboompje en een toilet achter in de tuin. Deze huizen zijn wel zeer eenvoudig en niet te vergelijken met een minimale Nederlandse woningwet-woning. Niettemin zijn heel wat Nederlanders slechter behuisd dan deze mensen en het is zeker een enorme verbetering in vergelijking met wat ik hier en daar vanuit de trein heb waargenomen. Want vooral in het binnenland heb ik „huizen" gezien, waarvan de bewoonbaarheid doet denken aan Drentse plaggenhutten. In de oude stadswijken is het niet veel beter. Geen wonder dus dat er een grote wachtlijst is van gegadigden voor een woning in de lokasie. De kosten van levensonderhoud zijn er laag, veel winkelprijzen liggen beneden het niveau in de stad. De medische verzorging is er bijna gratis. Ik ben er niet achter kunnen komen wat het gezinsinkomen is, dat schijnt sterk uiteen te lopen. Huispersoneel verdient ongeveer *f* 90,— schoon per maand. De beloning is lager dan die der blanken, de arbeidsprestaties in het algemeen ook. Regelmatige arbeid zoals wij dat in het Westen kennen is voor de meeste Bantoes nog een vreemd begrip.

K. C. Bredius.

Jubileum OR-portret van J. J. van der Velde

„Je kan mij nog veel meer vertellen, maar op oudejaarsdag zie je mij niet op de zaak. Voor veel dingen die er dagelijks gebeuren heb ik belangstelling, maar niet op de laatste dag van het jaar."
Wanneer de heer Van der Velde dit zegt vraag je jezelf af: waarom juist op die dag? Och, het antwoord blijkt eenvoudig: „Dan moet ik bakken." Je hoeft niet te vragen wat hij allemaal bakt en hoe lekker dit moet zijn, want het aantal klanten neemt steeds toe. „Als je niet oppast slaap je het oude jaar uit en het nieuwe in, want het tevreden stellen van al je klanten gaat je beslist niet in je koude kleren zitten." Van een ondernemingsraadlid zoals hij zou je dat nooit verwacht hebben, want hij is beslist geen „koekebakker".

De heer Van der Velde blijkt wel van traditie te houden. Het feit dat hij 9 mei j.l. 10 jaar onafgebroken lid was van de OR, is daar wel het bewijs van. In ons bedrijf is hij de eerste die deze prestatie op zijn naam kan schrijven en ik denk dat er ook in het land maar weinig OR-leden zijn die dit jubileum evenaren. Bovendien zul je er weinig tegenkomen die, ondanks het feit dat er bij directe leiding en collega's niet altijd begrip is voor de taak van een OR-lid, hun werk met zoveel élan doen.

Als je de heer Van der Velde hoort praten ontkom je niet aan de indruk dat hij veel van de wereld moet hebben gezien en dat is ook zo. Want hij heeft er meer van gezien dan menig lezer van dit blad. Voor een deel is dat veroorzaakt door zijn diensttijd die hij als marinier onder andere in Indonesië doorbracht. Als je over die tijd begint komen de verhalen. Sterke verhalen? Nee, dat niet maar wel een heleboel. Van der Velde is een goede verteller en mogelijk is dat ook een van de redenen waarom je hem zoveel samen ziet met zijn zoon. Want in de Voorburgse dreven zie je hen regelmatig wandelen.

Toch zijn er ook andere dingen die beslag leggen op zijn vrije tijd zoals vakbondswerk, schilderen en behangen.
Dat hij lid is van een vakorganisatie weet iedereen, hij steekt dat niet onder stoelen of banken. Het insigne op zijn rever is daar een sprekend bewijs van.
Zijn bekwaamheid in schilderen en behangen demonstreert hij niet zo zichtbaar. Als ik als leek, met twee linkse handen, hem vraag hoe hij dat schilderen en behangen voor elkaar krijgt, dan klinkt het nuchtere antwoord: „Gewoon!"
Ik geloof dat juist deze nuchtere kijk op alle zaken hem tot een goed OR-lid maakt.

PtP.

Kwaliteit ..... een eerste eis

Vrijdag 21 april was het de heer Borleffs die om kwart voor vijf het woord richtte tot een 15-tal controleurs uit verschillende fabrieksafdelingen.
Reden tot dit praatje, dat als onderwerp had „De controle op de kwaliteit van de te fabriceren artikelen en onderdelen", was het feit dat zij allen waren geslaagd voor de cursus kwaliteitscontrole gegeven door de heer Overbeeke.
„Het is nu", aldus de heer Borleffs „meer dan ooit noodzakelijk dat wij in alle geledingen de kwaliteit als eerste eis stellen."
Dat alle cursisten tijdens de cursus hun beste beentje hebben voorgezet, moge hieruit blijken dat het laagste cijfer een 7 was (altijd nog ruim voldoende) terwijl van een 5-tal deelnemers het examenwerk met een 10 werd gewaardeerd.
De geslaagden zijn: A. J. Adegeest, F. J. F. van Eeden, P. A. Isendoorn, A. C. P. Katsma, C. L. H. Krispijn, P. B. Pijl, F. G. J. Stoffels en G. M. Waar allen van de Mechanische Afdeling Telco; L. van Dommelen, J. v. d. Merwe en D. van Peursen van de Draaierij; J. van Dijk, J. Oostindië en M. de Zoete van de Plaatbewerking en tot slot G. F. van Westbroek van de Galvano.
Bij dezen: onze gelukwensen aan allen. Wij willen de hoop uitspreken dat deze cursus een stap mag zijn naar nog betere kwaliteit.

GCK

27 april 1967

De beschuit met muisjes bij de koffie was tijdens het - lange - wachten al een bekend feit geworden.
Dat wij, in afwijking van de reeds bekend gemaakte regeling, 's middags om vier uur naar huis mochten gaan, was een onverwachte verrassing.
Voor de tractatie - waarvoor wij in het bijzonder de heer M. Ester met zijn staf en vrijwilligsters willen bedanken - en het uur vrij danken wij de Directie namens het gehele personeel.

G. Kok
Secretaris Ondernemingsraad.

29 november 1954 zette de heer P. M. van Schie zijn genomen beslissing om de tuin vaarwel te zeggen in daden om en kwam bij ons bedrijf in dienst. Gedurende de eerste 8 jaar was hij werkzaam op de afdeling Radiomontage. Daarna werd zijn werkterrein verlegd naar de Proefwerkplaats. Daar kunt u hem bij zijn 12½-jarig dienstverband nog aantreffen. Ongetwijfeld zullen zijn collega's kans zien hem voor één dag weer terug te brengen in zijn oude omgeving, al is het dan maar in de knollentuin. Bij de vele gelukwensen die nog komen voegen wij graag de onze!

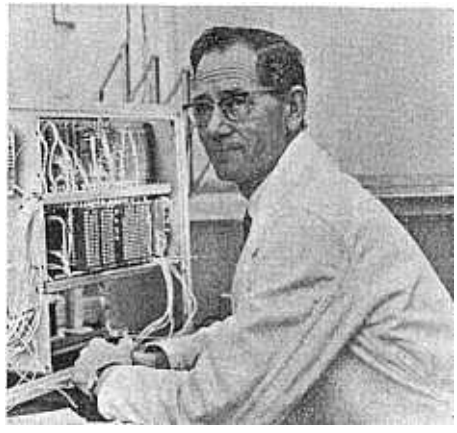

Kleine belevenissen in de meimaand

De Japanse tuin in het Zuiderpark zag er uit als een betoverende bruid in de meimaand. Nadat wij enige uren genoten hadden van de pracht der Japanse kers en rose prunus, kon deze jubelende natuur toch niet verhinderen dat wij enige inwendige versterking nodig hadden.
„Ik heb zin in iets hartigs", zei mijn vrouw en daar de lunchroom vlakbij was, zaten wij enkele ogenblikken later in een knus hoekje op de ober te wachten. Een tafeltje verder zat een jong stel met de gerant te praten en uit enkele flarden van het gesprek maakte ik op dat ze een verlovingsdiner bespraken voor 2e Pinksterdag; via de radio sprak een meneer over de geneugten van een eigen aardbeibedje in je volkstuintje, hij had het goede met ons voor. „Ik zou graag ...." begon mijn vrouw. Ondertussen had ik naar sigaretten zoekend mijn zakken doorgeworsteld en vroeg: „Heb jij geld bij je?" „Nee", antwoordde ze. „Dan staan we er gekleurd op, ik ben mijn portemonnaie vergeten!"
Onze situatie was op slag gewijzigd. Van een echtpaar dat intens van de natuur had genoten en dit wou besluiten met een lekker hapje, waren wij veranderd in twee onbevoegden met veel moeilijkheden in het vooruitzicht.
„Ik heb nog drie kwartjes los in mijn zak", vertelde ik mijn vrouw, „wil jij eens in je tas zoeken?" Ze vond nog vier dubbeltjes en een stuiver en zei enigszins verongelijkt: „.... en ik had nog wel zo'n trek in ...." Verder ging ze niet want de ober was bij ons tafeltje gekomen en keek naar ons met die glimlach waarmee ze echtparen aankijken die van plan zijn eens lekker te gaan eten.
„Twee Sinas", bestelde ik, want dat kon nog net las ik op de spijskaart. Geheel ontgoocheld nam hij de bestelling aan. Even zaten we zwijgend en hoorden het gesprek aan dat andere tafeltje weer. „Op de 2e Pinksterdag dus een verlovingsdiner en voor hoeveel personen?" vroeg de gerant. „Achttien", antwoordde het meisje. De gerant schreef en vervolgde: „Dan heb ik een exclusief gala-diner voor u, Wij beginnen met een warm pasteitje, daarna een romige aspergesoep, vervolgens gekookte schelvis met botersaus en jonge malta-aardappelen waarbij witte wijn van ...." „Twee Sinas", zei de ober en na ingeschonken te hebben trok hij zich terug. Mijn vrouw stootte mij aan en zei: „Ik wou dat die meneer maar ophield met die diner-opsomming, ik krijg hoe langer hoe meer trek."
Maar zonder enig mededogen ging hij verder alsof hij aan een culinaire marathon bezig was en hij deed het zo overtuigend dat wij al die dampende schalen zo voor ons zagen. „Nou en dan gebraden haantjes met gemengde compote plus zachte puree met keus uit drie groenten, daarbij rode wijn en u besluit met een caramel pudding met vanille saus met als bekroning de ijstaart!"
„Waar ga je heen?" vroeg ik. „Ik ga weg", zei mijn vrouw, „als ik dat nog langer aan moet horen ga ik van mijn stokje."
„Drinkt u de Sinas niet op?", vroeg de ober afkeurend. Ik schudde van nee en stortte ons hele kapitaal in zijn opgeheven hand. „'t Is maar precies gepast", zei hij koel. Maar wij waren al buiten.

W. V.

GELUKKIGE VADERS...

Onze felicitaties voor de heren: T. W. A. Riemslag Baas (dochter: Maria Monica), C. P. Noordermeer (zoon: Johnny Cornelis), F. G. J. Stoffels (zoon: Walter), Ir. C. J. A. Arink (dochter: Katharina Cecilia Elisabeth) en J. Hakze (dochter: Hiltje).

.... EN ECHTGENOTEN

De heer H. P. Eenjes is gehuwd met mejuffrouw A. Schuddemat en de heer H. Koning met mejuffrouw A. van Bussel. Onze beste wensen voor een zonnige toekomst!

HARTELIJK DANK

Mevrouw A. Molema-Riemens en de heren W. Mes en F. M. van der Plas verzochten ons hun dank over te brengen aan u allen, die op welke manier dan ook hebt bewezen, dat „Uit het oog, uit het hart" een spreekwoord is dat door u niet in praktijk wordt gebracht. Graag voldoen wij hiermee aan hun verzoek.

Boter Beschuit en Muisjes

Het mag dan wat vreemd klinken wanneer wij stellen dat er *hoogspanning* heeft geheerst in het *Ontspanning*sgebouw, maar vrijdag 28 april was dat gedurende het eerste uur van de werktijd een feit. Terwijl wij, nog maar nauwelijks bekomen van de emoties van de vorige avond, naar de koffie toe werkten was in onze kantine een twintigtal nijvere handen bezig om binnen het uur ruim 1400 beschuiten beboterd en bemuisd te krijgen. Dat de opzet slaagde hebben wij kunnen ervaren.
Dat al smerend en strooiend de spanning van de voorgaande dagen nog eens van een vrouwelijk standpunt is besproken behoeft, dunkt ons, geen betoog.

IN MEMORIAM

Wij ontvingen het bericht dat op 10 mei onze vroegere medewerker de heer H. A. Schäffers is overleden. Van 1949 tot augustus 1965 was hij bij ons bedrijf werkzaam bij de Bewakingsdienst, waarvan de laatste jaren als loge-portier van ons hoofdgebouw. In augustus 1965 verliet hij, in verband met het bereiken van de 65-jarige leeftijd, ons bedrijf.
Hij ruste in vrede.

Redacteur: C. Schrevel
met medewerking van
N. J. M. Noordendorp, Den Haag
Redactie-adres:
Postbus 1060, Den Haag
Telefoon (070) 81 43 11, toestel 521.